

Arrest

nr. 135 627 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X en X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 8 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster en haar minderjarige kinderen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Op 27 september 2013 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, met name als wettelijk samenwonende partner in een duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan.

1.3. Op 20 oktober 2013 wordt ten behoeve van de minderjarige kinderen van verzoekster een aanvraag ingediend van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, met name als bloedverwanten in neerdalende lijn.

1.4. Op 20 maart 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 8 april 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De mevrouw,

Naam: G

Voor naam: H

(...)

Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op 8/05/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

2° legaal verblijf in België verstreken

12° betrokkene is het voorwerp van een inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

De aanvraag gezinshereniging dd. 27.09.2013 (bijlage 19ter) op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 wordt niet in aanmerking genomen omwille van volgende redenen:

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten gedurende een bepaalde periode wordt ontzegd. Het inreisverbod dd. 05.07.2013, betekend aan betrokkene dd. 14.08.2013, verhindert betrokkene, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien betrokkene van oordeel is dat er redenen zijn om haar een verblijf in België toe te staan of te machtigen, dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen.

Het gemeentebestuur kan niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing (bijlage 13 sexies) (cfr RvV nr 115.306 dd 09.12.2013).

Bijgevolg mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging dd. 27.09.2013 niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter en een Attest van Immatriculatie.

Betrokkene moet bijgevolg gevolg geven aan de bijlage 13sexies dd. 05.07.2013.”

1.5. Op 20 maart 2014 neemt de gemachtigde met betrekking tot de minderjarige kinderen van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, ter kennis gebracht op 8 april 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

wordt aan G.H.

(...)

*van Armenië nationaliteit
(...)
bevel gegeven de genaamde
G.T. (...)
van Armeense nationaliteit,
(....)
en G.R. (...)
van Armeense nationaliteit,
(...)
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen zijn.*

REDEN VAN MAATREGEL:

De aanvraag gezinshereniging dd. 27.09.2013 (bijlage 19ter) op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 wordt niet in aanmerking genomen omwille van volgende redenen:

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten gedurende een bepaalde periode wordt ontzegd. Het inreisverbod dd. 05.07.2013, verhindert betrokkene, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien betrokkenen van oordeel zijn dat er redenen zijn om hen een verblijf in België toe te staan of te machtigen, dienen zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kunnen indienen. Het gemeentebestuur kan niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing (bijlage 13 sexies) (cfr RvV nr 115.306 dd 09.12.2013).

Bijgevolg mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging dd. 27.09.2013 niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter.

Betrokkenen moeten bijgevolg gevolg geven aan de bijlage 13sexies dd. 05.07.2013.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel tot terugbrenging af."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij merkt in haar nota met opmerkingen op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat de gemachtigde, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat de gemachtigde op basis van de voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst de verwerende partij er op dat in casu sprake is van een herhaald bevel, aangezien verzoekster reeds op 16 augustus 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is.

2.2. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zich niet enkel uitspreekt over de onregelmatige verblijfstoestand van verzoekster maar tevens ook uitspraak doet over de ingediende verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.2. De bestreden beslissing strekt bijgevolg verder dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg moeilijk worden voorgehouden dat verzoekster geen belang zou hebben bij de vernietiging ervan. De vernietiging van de bestreden beslissing zou verzoekster in casu immers enig nuttig voordeel kunnen opleveren aangezien, zoals blijkt uit wat hieronder wordt besproken, niet noodzakelijk dezelfde beslissing dient te worden genomen. Een onderzoek van de middelen dringt zich dan ook op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“De bestreden beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“(…)”

Uit deze motivering blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster als familielid van een EU-onderdaan wordt geweigerd omdat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Een conflict tussen het inreisverbod als derdelander en het recht op vrij verkeer als familielid van een Unieburger.

Er lijkt dus een conflict te zijn ontstaan tussen enerzijds haar recht op verblijf in België als partner van een Nederlandse onderdaan, geregeld door de Burgerschapsrichtlijn en het artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet, en anderzijds het feit dat haar in het verleden het verbod werd opgelegd om gedurende een bepaalde tijd in het Schengengebied te verblijven en ernaar terug te keren in de vorm van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het inreisverbod vindt zijn grondslag in de Terugkeerrichtlijn, een richtlijn die gemeenschappelijke normen vastlegt voor de verwijdering en terugkeer van onderdanen van derde landen. Deze richtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012).

Het inreisverbod is één van de instrumenten die de richtlijn de lidstaten aanreikt om een zo efficiënt mogelijk terugkeerbeleid te voeren van derdelanders die zich in een irreguliere verblijfssituatie bevinden. Gezien verzoekster zich als onderdaan van een derde land in een irreguliere verblijfssituatie bevond en niet aan de terugkeerverplichting voldeed, werd haar bij beslissing van 5 juli 2013 een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Als gevolg hiervan wordt haar in de bestreden beslissingen het bevel gegeven het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet.

Ten tijde van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod, startte verzoekster echter een relatie met de heer D.K. een Nederlandse onderdaan die in het kader van zijn recht op vrij verkeer als economisch actieve Unieburger in België verblijft. (stuk 7)

Op 27 december 2013 legden zij een verklaring van wettelijke samenwoning af ter bestending van deze relatie. (stuk 8) Aldus is verzoekster naast een onderdaan van een derdelander, ook de wettelijke partner van een EU-burger met duurzaam verblijfsrecht in België.

In deze hoedanigheid beschikt zij over het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de EU-lidstaten. Dit beginsel en fundamentele vrijheid binnen de Europese Unie wordt uitgewerkt in de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 7.2 van deze richtlijn bepaalt dat het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden - onder bepaalde voorwaarden die in casu vervuld zijn - ook toekomt aan de familieleden van de EU-onderdaan die zelf de nationaliteit van een lidstaat niet bezitten. Overweging 5 van de Burgerschapsrichtlijn verduidelijkt het principe: “Het recht van alle burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten dient, wil het bestaan onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid, ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, te worden verleend.”

Bovendien wordt het familieleven van verzoekster met haar partner, de heer D.K., eveneens beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest als fundamenteel grondrecht.

Deze bepalingen, met dezelfde draagwijdte, waarborgen het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu werd in de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster duidelijk aangehaald en met de nodige stukken gestaafd dat verzoekster een gezinsleven heeft met haar partner, de heer D.K. Zij wonen samen, hebben een liefdevolle en duurzame relatie en vormen een gezin. Dat verwerende partij het bestaan van dit gezinsleven erkent, blijkt duidelijk uit de aflevering van de bijlage 19ter.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoekster dus een recht op respect van haar gezinsleven met haar partner. De Belgische autoriteiten hebben de plicht om dit gezinsleven te respecteren en elke inmenging te voorkomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is inderdaad niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische

samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een bevel afleveren om het grondgebied te verlaten, vormt zonder enige twijfel een inmenging in het gezinsleven van verzoekster. Verzoekster wordt immers verplicht om het land te verlaten waar zij haar gezinsleven uitoefent en waar haar partner duurzaam verblijft.

Een dergelijke inmenging is enkel toegestaan als aan de voorwaarden van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM voldaan is. Dit betekent dat de beperking van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM evenredig moet zijn aan het nagestreefde doel ("noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Gezien er een gezinsleven bestaat en verwerende partij hiervan op de hoogte was (en dit niet in twijfel trok), diende er door haar nagegaan te worden of de inmenging in verzoekende partij haar gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Bij een inmenging in verzoeksters privéleven en gezinsleven dient er dan ook een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien.

Bovendien kan uit artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest ook een positieve verplichting voortvloeien om het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.)

Bijgevolg kan het conflict waarvan in casu sprake is, worden opgevat als een onverenigbaarheid van bepalingen van Belgisch recht die hun grondslag vinden in de Terugkeerrichtlijn (artikel 7, eerste lid, 2° en 12° en artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet) met het gemeenschapsrecht, op basis waarvan verzoekster het recht heeft in België te verblijven als partner van een EU-onderdaan, en in bredere zin met de bescherming van het gezinsleven van verzoekster onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Verwerende partij heeft dit conflict beslecht in het voordeel van de bepalingen van Belgisch recht. Zij weigert immers verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging als partner van een EU-onderdaan in overweging te nemen op basis van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

De aanvraag tot gezinshereniging werd door verwerende partij zelfs niet ten gronde beoordeeld. Het inreisverbod vormt dus een ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoekster is het absoluut niet eens met deze zienswijze van verwerende partij en meent dat haar aanvraag tot verblijf als partner van een EU-onderdaan niet onontvankelijk kon worden verklaard louter omwille van het feit dat haar in het verleden een inreisverbod werd afgeleverd.

Als wettelijke partner van een Nederlandse onderdaan met duurzaam verblijfsrecht in België heeft zij immers het recht om ook in België te verblijven op grond van het recht van vrij verkeer, als basisprincipe verankerd in het recht van de Europese Unie.

Het feit dat zij zelf een derdelander is die zich in het verleden in een irreguliere verblijfssituatie bevond, niet voldeed aan de terugkeerverplichting en daarom een inreisverbod kreeg, is hieraan ondergeschikt. Verwerende partij kon m.a.w. het inreisverbod niet laten primeren op haar verblijfsrecht als familielid van een EU-onderdaan.

Verzoeksters recht op vrij verkeer onder de Burgerschapsrichtlijn.

Om dit standpunt te onderbouwen beroept verzoekster zich vooreerst op de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Zoals hierboven reeds uiteengezet, genieten familieleden van EU-burgers, zoals verzoekster, op basis van deze richtlijn het recht op vrij verkeer. Artikel 7.2 kent hen een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe.

Dit verblijfsrecht kan op grond van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn enkel worden beperkt om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen moeten "in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen." (art. 27.2)

Artikel 28 van de richtlijn bepaalt verder dat “[a]lvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.”

Deze bepalingen vinden hun weerslag in artikel 42ter van de Vreemdelingenwet.

Aldus stelt zich de vraag of het feit dat haar een inreisverbod werd opgelegd, kan worden gelijkgesteld met de vaststelling dat verzoekster een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

Op deze vraag antwoordt verzoekster volmondig neen. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt immers op geen enkele manier dat of waarom verwerende partij van mening is dat verzoekster omwille van haar individueel gedrag een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen. Verwerende partij beperkt zich ertoe op te merken dat zij het voorwerp vormt van een inreisverbod en dat zij daarom eerst het land dient te verlaten om de opschorting of opheffing hiervan te vragen. Omdat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de haar afgeleverde bijlage 13sexies wordt haar aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking genomen.

Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verwerende partij verzoekster als hierboven vermeld gevaar voor de openbare orde beschouwd. Zelfs al zou verwerende partij deze mening zijn toegedaan, had zij hierover op z'n minst dienen te motiveren in de bestreden beslissing.

Verzoekster wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest Commissie van de Europese Gemeenschappen t. Koninkrijk Spanje dat het Hof van Justitie op 31 januari 2006 velde. In dit arrest oordeelt het Hof van Justitie dat een derdelander die verblijfsrecht kan genieten als familielid van een Unieburger de toegang tot het grondgebied niet automatisch kan worden geweigerd louter omwille van het feit dat hij het voorwerp uitmaakt van een SIS-signalering.

Het Hof van Justitie is van mening dat “[a]angezien de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het EG-verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (arresten van 11 juli 2002, *Carpenter*, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en 25 juli 2002, *MRAX*, C-459/99, Jurispr. blz. I-6591, punt 53), heeft hij in de verordeningen en richtlijnen inzake het vrije verkeer van personen de toepassing van het gemeenschapsrecht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten verregaand uitgebreid tot onderdanen van derde staten die gehuwd zijn met onderdanen met lidstaten.” (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie vn de Europese Gemeenschappen t. Koninkrijk Spanje, § 41)

“Het recht van onderdanen van een lidstaat en hun echtgenoten om tot het grondgebied van een andere lidstaat te worden toegelaten en aldaar te verblijven, is echter niet onvoorwaardelijk. (...) [D]e lidstaten [mogen] de toelating op hun grondgebied aan onderdanen van andere lidstaten of aan hun echtgenoten die onderdaan zijn van een derde staat [...] weigeren om redenen van openbare orde of openbare veiligheid (zie, met betrekking tot de echtgenoot, arrest *MRAX*, reeds aangehaald, punt 61 en 62).” (§ 43)

“Het Hof heeft altijd beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die stikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (reeds aangehaalde arresten *Rutili*, punt 27; *Bouchereau*, punt 33, en *Calfa*, punt 23, en arrest van 29 april 2004, *Orfanopoulos en Oliveri*, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz I-5227, punten 64 en 65).” (§ 45)

“Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (reeds aangehaalde arresten *Rutili*, punt 28; *Bouchereau*, punt 35, en *Orfanopoulos en Oliveri*, punt 66).” (§ 46)

“In het geval van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, beschermt deze restrictieve uitlegging van het begrip openbare orde tevens het recht van deze laatste op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arrest *Carpenter*, reeds aangehaald, punt 41, en arrest van 23 september 2003, *Akrich*, C-109/01, Jurispr. blz. I-9607, punt 58.)” (§ 47)

“In de twee aan het onderhavige beroep ten grondslag liggende gevallen hebben de Spaanse autoriteiten, ten overstaan waarvan *Farid en Bouchair*, onderdanen van een derde staat, naar behoren hadden aangetoond dat zij de status van echtgenoot van onderdanen van een lidstaat hadden, betrokkenen de toegang tot de Schengenruimte geweigerd op grond van de enkele vaststelling dat in het SIS signaleringen ter fine van weigering van toegang waren opgenomen die geen redenen voor die opnemings vermeldde.” (§ 54)

“In een dergelijke situatie mochten de Spaanse autoriteiten de betrokkenen die toegang niet weigeren zonder eerst te hebben geverifieerd of hun aanwezigheid een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormde die en fundamenteel belang van de samenleving aantastte.” (§ 55)

Verzoekster meent dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de twee verzoekers in deze zaak voor het Hof van Justitie en dat de redenering van het Hof van Justitie aldus op haar kan worden toegepast. Zij is de wettelijke partner van een Unieburger, vergelijkbaar met het statuut van echtgenoot, en werd een inreisverbod opgelegd, wat eveneens een signalisatie in het SIS inhoudt en hiermee kan worden vergeleken.

Met betrekking tot haar twee minderjarige kinderen wenst verzoekster bovendien op te merken dat artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat zij enkel zouden kunnen worden uitgewezen om dwingende redenen van openbare veiligheid. (art. 28, 3, b)

Bijgevolg kon verwerende partij verzoekster en haar kinderen geen bevel afleveren om het grondgebied te verlaten. Het voorwerp uitmaken van een inreisverbod kan immers niet automatisch gelijkgesteld worden met het vormen van een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, voor de kinderen zelfs een dwingende reden van openbare veiligheid.

Vervolgens werpt verzoekster op dat Uw Raad in het verleden reeds beslissingen van verwerende partij vernietigde waarin verwerende partij een aanvraag tot verblijf weigerde omwille van het feit dat er een Ministerieel Besluit werd genomen.

Zo vernietigde Uw Raad in het arrest nr. 72.792 van 6 januari 2012 een beslissing waarin verwerende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp had verklaard omdat er een Ministerieel Besluit tot terugwijzing was genomen. In het arrest nr. 76.133 van 28 februari 2012 vernietigde Uw Raad een beslissing waarin een aanvraag op grond van artikel 40ter niet in overweging werd genomen eveneens omdat er een Ministerieel Besluit tot terugwijzing was genomen.

Verzoekster meent dat ook deze situaties gelijkaardig zijn aan de hare en is dan ook van mening dat dezelfde redenering op haar kan worden toegepast.

De terugkeermaatregel ten aanzien van verzoekster houdt geen rekening met haar gezinsleven en het hoger belang van haar kinderen.

Ten tweede voert verzoekster aan dat de Terugkeerrichtlijn en de Belgische vreemdelingenwet, op basis waarvan haar het bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten, wel degelijk vereisen dat verwerende partij rekening houdt met haar gezinsleven en het hoger belang van haar kinderen.

Overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat “[o]vereenkomstig het Verdrag van 1999 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen.”

Overweging 24 voegt hieraan toe: “In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.”

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidsstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, zoals in casu verzoekster, haar gezinsleven en het hoger belang van haar kinderen in aanmerking te nemen.

Zoals hierboven uiteengezet, heeft verzoekster een gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest, waar verwerende partij dus rekening mee had moeten houden.

Verder verwijst verzoekster in dit kader naar artikel 24 van het Handvest, dat het principe van het hoger belang van het kind vastlegt. Ook hier had verwerende partij rekening mee moeten houden, wat absoluut niet blijkt uit de bestreden beslissingen. Zéker niet in samenlezing met bovenstaande bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn.

Het gezinsleven en het belang van de kinderen worden door verwerende partij niet in rekening gebracht. Het wordt niet beoordeeld doordat het inreisverbod als exceptie van onontvankelijkheid wordt opgeworpen door verwerende partij.

De puur hypothetische mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod toont in het bijzonder aan dat er geen belangenafweging plaatsvond.

Ten derde en aansluitend bij haar vorige opmerkingen wijst verzoekster erop dat er in casu geen sprake is geweest van enige belangenafweging. Zelfs al had verwerende partij het inreisverbod in aanmerking willen of kunnen nemen – wat verzoekster betwist – had verwerende partij eveneens de gevolgen hiervan op het gezinsleven van verzoekster in rekening moeten brengen.

Verwerende partij is van oordeel dat verzoekster het land dient te verlaten en de opschorting of opheffing van het inreisverbod dient te gaan aanvragen in haar land van herkomst.

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziet inderdaad de mogelijkheid om een opheffing of opschorting van een inreisverbod aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post die bevoegd is voor het land van herkomst:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Hieruit blijkt echter dat een eventuele aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod van verzoekster geen enkel effect zal sorteren. Wanneer haar aanvraag niet zou worden beantwoord binnen de vier maanden, wordt de beslissing als negatief beschouwd. Indien zij vervolgens met succes beroep zou aantekenen, moet opnieuw een beslissing worden genomen. Opnieuw zou dit antwoord kunnen bestaan uit een louter stilzwijgen. De mogelijkheid voor verzoekster om een opheffing van het inreisverbod te verkrijgen is dus louter hypothetisch. Hierdoor bestaat het risico dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben om verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger definitief te ontzeggen en de uitoefening van het gezinsleven met haar partner in ons land onmogelijk te maken.

Hierbij wenst verzoekster op te merken dat de geografische beperking om de opheffing of opschorting van het inreisverbod enkel te kunnen aanvragen op de diplomatieke post in het land van herkomst, geen grond vindt in de Terugkeerrichtlijn. Dit gaat dus om een puur Belgische wetsbepaling, die verwerende partij laat primeren op het gemeenschapsrecht.

Volgens verwerende partij zou de aanvraag gezinshereniging van verzoekster worden beschouwd als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod.

Ten vierde voert verzoekster aan dat de bestreden beslissingen niet in overeenstemming zijn met de informatie die verwerende partij zelf verspreidde over haar praktijk in verband met een aanvraag gezinshereniging van personen die het voorwerp uitmaken van een inreisverbod.

In een brief aan het Kruispunt Migratie-Integratie van 20 maart 2013 (stuk 9) meldde verwerende partij met betrekking tot gezinshereniging op grond van de artikelen 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Indien betrokkene voldoet aan de artikelen 40bis/40ter Vreemdelingenwet wordt het verzoek onderzocht, als familielid van een burger van de Unie. Het verzoek tot gezinshereniging moet dus beschouwd worden als een impliciete aanvraag tot opheffing.”

Onder verwijzing naar dit algemeen principe, informeerde verwerende partij in een tweede brief van 22 april 2014 aan het Kruispunt Migratie-Integratie dat “aanvragen, die ingediend worden in toepassing van art. 40bis, vallen onder het gemeenschapsrecht en dat het algemeen principe hier volledig van toepassing is.” (stuk 10)

Het is naar aanleiding van deze informatie dat verzoekster allereerst verwerende partij aanschreef met de vraag tot herziening van de beslissingen. Zoals uit de hierbij gevoegde stukken blijkt, ging verwerende partij hier niet op in.

Verwerende partij lijkt dus voorop te stellen dat aanvragen tot gezinshereniging als familielid van een Unieburger worden beschouwd als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod, maar handelt in de praktijk – zoals in casu ten aanzien van verzoekster – tegenovergesteld.

Dit wordt versterkt doordat verzoekster een bijlage 19ter werd afgeleverd en een uitnodiging kreeg van de gemeente Schilde om haar F-kaart af te halen. Verzoekster kon er dus rechtmatig vanuit gaan dat haar aanvraag tot gezinshereniging volledig en gegrond was, doch werd verrast door een bijlage 13 te moeten komen ondertekenen.

Verzoekster meent dan ook dat de rechtszekerheid op de helling komt te staan en verwerende partij het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de in casu bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Wat de inhoudelijke kritiek betreft, die in wezen betrekking heeft op de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing, laat verweerder het volgende gelden.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van art. 7, eerste lid, 2° en 12° Vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gemotiveerd dat de termijn voor legaal verblijf in België is verstreken en dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en volstaan om de bestreden beslissing in rechte en in feite te ondersteunen.

Verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Dit inreisverbod werd op 05.07.2013 aan verzoekende partij betekend en is inmiddels in kracht van gewijsde getreden.

Overeenkomstig art. 2 Vreemdelingenwet is een inreisverbod “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”.

Het is verweerder dan ook onduidelijk welk belang verzoekende partij heeft bij het indienen van deze aanvraag, nu zij zich omwille van het inreisverbod niet mag begeven in één van de Schengenlanden, waaronder België.

De beschouwingen van verzoekende partij, als zou zij door het loutere afsluiten van een wettelijke samenwoning een duurzaam verblijfsrecht dienen te verkrijgen op grond van gezinshereniging, kan geenszins worden aangenomen. Immers dienen er aan een aantal voorwaarden te zijn voldaan vooraleer een verblijfsmachtiging op grond van gezinshereniging kan worden toegekend. Verweerder laat gelden dat deze beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Terwijl nogmaals dient te worden benadrukt dat verzoekende partij niet vermag op het Belgische rijk te verblijven, nu aan haar een inreisverbod werd betekend op 05.07.2013.

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de door haar geuite kritiek.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, laat verweerder het volgende gelden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

8/20

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-

onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De in casu bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat de vermeende schending betreft van de artikelen 7.2, 27 en 28 Richtlijn 2004/38/EG merkt de verweerder op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d),

van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl geheel ten overvloede nog dient te worden opgemerkt dat het langdurig illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde. Immers verblijft verzoekende partij reeds sedert 2010 illegaal in het land. Ondanks de meerdere bevelen die aan haar werden betekend bleef verzoekende partij zich nestelen in de illegaliteit. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om op basis hiervan een inreisverbod te betekenen.

Ten andere dient te worden benadrukt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de door haar geuite kritiek, nu zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig verwijzen naar het arrest van 31.01.2006 van het Hof van Justitie in de zaak C-503-03; immers heeft deze zaak betrekking op de weigering van een visum door de Spaanse autoriteiten om reden dat de persoon geweigerd stond in SIS (cf Schengen - uitvoeringsovereenkomst van 19.06.1990). Geenszins laten de motieven van dit arrest toe om de besluiten te nemen die verzoekende partij er meent te kunnen uit trekken.

Ten overvloede verwijst verweerder nog naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en waarbij voormeld standpunt bevestigd wordt:

“Louter ten overvloede kan evenwel worden aangegeven dat de stelling van verwerende partij dat een persoon die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg in het Rijk kan indienen niet incorrect is. Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten gedurende een bepaald periode wordt ontzegd. Het inreisverbod verhindert derhalve eerste verzoekende partij, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien zij van oordeel is dat er redenen zijn om haar tot een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dan dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Zij kan niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat zij abstractie kan maken van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en zij zich, met miskennis van dit verbod, kan aanmelden bij een Belgisch gemeentebestuur om een verblijfsaanvraag in te dienen en dat wanneer dit gemeentebestuur haar bepaalde documenten aflevert hieruit kan worden afgeleid dat dit verbod impliciet werd opgeheven. Een gemeentebestuur kan immers niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing.

Eerste verzoekende partij kan voorts niet dienstig de rechtsgeldigheid van het haar ter kennis gebrachte inreisverbod betwisten, nu deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en de beroepstermijn om deze beslissing aan te vechten reeds lang is verstreken” (R.v.V. nr. 115 306 dd. 09.12.2013, <http://www.rvv-cce.be>).

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

In zoverre verzoekende partij meent dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat er dient te worden gemotiveerd in de casu bestreden beslissing omtrent de hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, laat verweerder gelden dat de beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen. Verweerder verwijst terzake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft. De verklaring d.d. 12 juni 2012 van mevrouw V(...) Y(...) I(...), die is opgenomen in het administratief dossier en die werd neergelegd in het kader van verzoekers aanvraag van 8 augustus 2012 om machtiging tot verblijf, bevat onvoldoende bewijs van een gezinsleven in België. Deze verklaring heeft immers een gesolliciteerd karakter en heeft dan ook geen objectieve bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de verklaring van V(...) Y(...) I(...) dat zij woonachtig is te Dendermonde, terwijl de verzoeker blijkens het onderhavige verzoekschrift en de stukken van het administratief dossier woonachtig is te Izegem, zodat vastgesteld moet worden dat de verzoeker en zijn beweerd partner alleszins niet samenwonen. Nu blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat hij in België een gezins- en familieleven heeft, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bescherming van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van het genoemde artikel 74/13 wordt dan ook niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing tevens rekening dient te worden gehouden met het privé- of het sociaal leven van de betrokken vreemdeling. Het betoog van de verzoeker hieromtrent mist dan ook juridische grondslag." (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-ccc.be, onderlijning toegevoegd)

Verzoekende partij meent dat een aanvraag tot opheffing/ opschorting van het inreisverbod geen enkel nuttig gevolg zou sorteren.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat een opheffing of opschorting van dit inreisverbod enkel mogelijk is onder de bij art. 74/12 Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden en na het volgen van de aldaar voorgeschreven procedure.

Art. 74/12 Vreemdelingenwet stipuleert in die zin:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Terwijl hangende het onderzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod het verzoekende partij verboden is om in het Rijk te verblijven.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar kritiek volledig voorbijgaat aan artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet, nu zij zich nog op het Belgische rijk bevindt, en nog geen opheffing of intrekking van het inreisverbod heeft bekomen. Verzoekende partij uit enkel hypothetische beschouwingen, die onmogelijk tot een nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing kunnen leiden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt voort te houden, vloeit hier wel degelijk uit voort dat de verzoekende partij de aanvraag tot intrekking of opheffing van het inreisverbod in het land van herkomst dient te worden ingediend bij de daartoe bevoegde consulaire of diplomatieke post.

Omtrent de kritiek als zou de territoriale beperking van de opheffing van het inreisverbod geen steun vinden in de Terugkeerrichtlijn, laat verweerder het volgende gelden.

De verweerder stelt immers vast dat de door verzoekende partij ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de Vreemdelingenwet, en niet tegen de bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. De Raad mag niet toetsen aan het beginsel van de niet-retroactiviteit wanneer die toetsing onverenigbaar is met de ondubbelzinnige wil van de wetgever (zie naar analogie Cass. S.09.0038.N, 17 mei 2010). De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekende partij als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Verzoekende partij meent tot slot dat de in casu bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de informatie die door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zou zijn verschaft, met name dat de aanvraag tot gezinshereniging een opheffing uitmaakt van het inreisverbod.

Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie hierdoor het vertrouwensbeginsel en rechtzekerheidsbeginsel heeft geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verweerder verwijst ten andere naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

De bewering van verzoekende partij als zou zijn aanvraag gezinshereniging dienen te worden beschouwd als een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod, mist derhalve juridische grondslag.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in het verleden een aanvraag gezinshereniging hebben beschouwd als een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod, of hieromtrent een praktijk hebben doen ontstaan, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat dergelijke aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland wordt ingediend. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 74/12 Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in die zin:

“Louter ten overvloede kan evenwel worden aangegeven dat de stelling van verwerende partij dat een persoon die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg in het Rijk kan indienen niet incorrect is. Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten gedurende een bepaald periode wordt ontzegd. Het inreisverbod verhindert derhalve eerste verzoekende partij, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien zij van oordeel is dat er redenen zijn om haar tot een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dan dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Zij kan niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat zij abstractie kan maken van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en zij zich, met miskennis van dit verbod, kan aanmelden bij een Belgisch gemeentebestuur om een verblijfsaanvraag in te dienen en dat wanneer dit gemeentebestuur haar bepaalde documenten aflevert hieruit kan worden afgeleid dat dit verbod impliciet werd opgeheven. Een gemeentebestuur kan immers niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing.” (R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden betekend. .

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.4. De bestreden bevelen bestaan uit twee gedeelten. In het eerste gedeelte wordt een verwijderingsbeslissing opgelegd. Voor verzoekster wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat haar legaal verblijf in België is verstreken en dat zij het voorwerp is van een inreisverbod. Voor de minderjarige kinderen van verzoekster wordt gemotiveerd dat zij het voorwerp zijn van een inreisverbod en dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat zij aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. In het tweede gedeelte wordt gesteld dat de aanvragen om gezinshereniging niet in aanmerking worden genomen omwille van het opgelegde inreisverboden van 5 juli 2013. Volgens de gemachtigde verhinderen deze inreisverboden dat verzoekster en haar kinderen, zolang deze niet zijn opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Verzoekster en haar kinderen dienen eerst België te verlaten om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken vanuit het buitenland alvorens zij een verblijfsaanvraag kunnen indienen.

In eerste orde stelt verzoekster dat er een conflict bestaat tussen hun recht op verblijf, dat een grondslag vindt in de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229; hierna: Burgerschapsrichtlijn), enerzijds, en het inreisverbod dat een grondslag vindt in de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: Terugkeerrichtlijn), anderzijds. Verzoekster is het “niet eens” met de zienswijze van de gemachtigde om de Terugkeerrichtlijn te laten primeren op het recht op verblijf door het inreisverbod als een soort ontvankelijkheidsvoorwaarde te beschouwen voor de aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger.

In tweede orde stelt verzoekster dat aangezien zij en haar kinderen een recht op verblijf op grond van de Burgerschapsrichtlijn genieten, dat zij tevens genieten van de toepassing van artikel 27 van de

Burgerschapsrichtlijn zodat hun verblijfsrecht enkel kan worden beperkt om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissingen geen rekening wordt gehouden met en ook niet wordt gemotiveerd over een mogelijk actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, maar dat de gemachtigde zich beperkt tot het verwijzen naar de opgelegde inreisverboden. Verzoekster verwijst naar het arrest C-503/03 waar het Hof van Justitie oordeelde dat het recht op toegang en verblijf van een familielid van een Unieburger niet automatisch kan worden geweigerd louter omwille van het feit dat hij het voorwerp uitmaakt van een SIS-seining. Verzoekster meent dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt daar de opgelegde inreisverboden niet mogen worden gelijkgesteld met een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27 september 2013 een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger indiende, in casu als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse burger. Ten behoeve van de minderjarige kinderen van verzoekster werd op 20 oktober 2013 een aanvraag ingediend van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met name als bloedverwanten in neerdalende lijn. Deze aanvragen waren gesteund op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster en haar kinderen naar aanleiding van hun voormelde aanvragen in het bezit werden gesteld van een bijlage 19ter, in het kader van artikel 52, lid 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit deze bepaling volgt dat de gemeente een bijlage 19ter moet afleveren wanneer de identiteit en familieband bewezen zijn. Dat deze elementen bewezen werden, wordt door de verwerende partij ook niet betwist.

3.6. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.(...)"

3.7. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C- 397/01–C- 403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I- 3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voorzover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

3.8. In dit kader moet worden opgemerkt dat artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, de gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, met name lid 2, onder b). Hetzelfde geldt voor artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet in zoverre het betrekking heeft op bloedverwanten in neergaande lijn van de partner bedoeld onder artikel 40bis, § 2, 2° (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40).

Artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn werd thans volledig omgezet door de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 5 mei 2014), meer bepaald door het invoegen van artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet. (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 7, 21-22). Deze artikelen waren evenwel nog niet van kracht op het moment van de bestreden beslissingen.

3.9. In het arrest *Rahman* heeft het Hof van Justitie verduidelijk dat de Burgerschapsrichtlijn een onderscheid maakt tussen twee categorieën van familieleden, met name tussen familieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2, van de richtlijn, enerzijds, en andere familieleden van een Unieburger zoals vermeld in artikel 3, lid 2, van de richtlijn, anderzijds (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, par. 19).

Artikel 2, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

(...)

2. „familielid”:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;"

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

De eerste categorie, met name kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2, van de richtlijn, beschikt over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden.

Ten aanzien van de tweede categorie, met name familieleden in de ruime zin van een Unieburger, zoals vermeld in artikel 3, lid 2, bepaalt de richtlijn alleen dat hun binnenkomst en verblijf door die gastlidstaat moeten worden vergemakkelijkt. Deze uitlegging vindt volgens het Hof steun in overweging 6 van de preambule van de Burgerschapsrichtlijn die stelt: *"Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, par. 20).

3.10. Verzoekster en haar kinderen beschikken dus niet over een automatisch verblijfsrecht onder de Burgerschapsrichtlijn. Verzoekster houdt dan ook ten onrechte voor dat zij genieten van een recht op verblijf op grond van de Burgerschapsrichtlijn.

Hoewel artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan familieleden van een Unieburger in de ruime zin, verplicht deze bepaling de lidstaten wel om de binnenkomst en het verblijf van familieleden van een Unieburger in de ruime zin, overeenkomstig hun nationaal recht, te vergemakkelijken. Zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd *"vergemakkelijkt"* in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, legt deze bepaling de lidstaten derhalve een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door familieleden van een Unieburger in de ruime zin, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelanders (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, par. 21).

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Burgerschapsrichtlijn voorzien in de mogelijkheid voor familieleden van een Unieburger in de ruime zin om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit overweging 6 van de preambule van de Burgerschapsrichtlijn volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de

burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, par. 22-23).

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in de Burgerschapsrichtlijn en op het gebruik van de woorden “*overeenkomstig zijn nationaal recht*” in artikel 3, lid 2 van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn nationale wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, par. 24).

Ten slotte wees het Hof er op dat, zelfs indien de in artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, par. 25).

Uit het een en ander volgt dat de lidstaten erover moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan familieleden van Unieburgers in ruime zin een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en verblijf kunnen verkrijgen die gebaseerd is op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie en die, in geval van weigering, is gemotiveerd. Lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge om deze wettelijke voorwaarden vast te stellen voor de beoordeling van aanvragen om verblijf van familieleden van Unieburgers in ruime zin. Evenwel mag deze wetgeving het nuttig effect van de verplichting om aanvragen die zijn ingediend door familieleden van een Unieburger in de ruime zin gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelanders, niet ondermijnen.

3.11. Omdat verzoekster een wettelijke samenwoning is aangegaan met een Unieburger, dienen zij en haar kinderen in casu echter te worden beschouwd als familieleden in de ruime zin van een Unieburger, zoals bepaald in artikel 3, lid 2 van de Burgerschaps-richtlijn. Dit betekent dat de gemachtigde gehouden is hun aanvragen tot verblijf gunstiger te behandelen dan de aanvragen tot verblijf van andere derdelanders.

3.12. Evenwel moet worden vastgesteld dat de Belgische wetgever, bij de omzetting van artikel 3, lid 2, onder b) van de Burgerschapsrichtlijn, er voor heeft gekozen om aan partners en hun kinderen, die zich bij een Unieburger voegen met wie een wettelijk geregistreerd partnerschap werd afgesloten, toch een verblijfsrecht toe te kennen indien ze voldoen aan de gestelde voorwaarden (zie punten 3.6. en 3.8). De wetgever heeft hierdoor gebruik gemaakt van de in artikel 37 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene mogelijkheid om gunstiger nationale bepalingen toe te passen. Daardoor werden wettelijke samenwonende partners van Unieburgers gelijkgesteld met de kernfamilieleden van Unieburgers, zoals gedefinieerd in artikel 2, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 40bis, § 3 van de Vreemdelingenwet kent een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Unieburgers, vermeld in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. In die zin bepaalt artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, voor wat betreft partners die een wettelijk geregistreerd partnerschap afsloten met een Unieburger, de omstandigheden die in aanmerking moet worden genomen om vast te stellen of er sprake is van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie.

Hoewel onder de Burgerschapsrichtlijn verzoekster en haar kinderen niet beschikken over een verblijfsrecht, zoals uiteengezet in punt 3.10, besluit de Raad dat de Belgische wetgever heeft voorzien in een verblijfsrecht voor partners die een wettelijk geregistreerd partnerschap afsloten met een Unieburger, wanneer aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden is voldaan.

3.13. Zoals eerder gesteld onder punt 3.5., blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen niet dat de identiteit van verzoekster en haar kinderen en de gezinsband tussen verzoekster en de Nederlandse partner worden betwist. Ook in de nota van de verwerende partij blijkt niet dat deze gezinsband in vraag wordt gesteld. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt verder dat niet werd onderzocht of verzoekster en haar kinderen voldoen aan de verblijfsvoorwaarden zoals gesteld onder artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden

beslissingen stellen immers dat de aanvraag om een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking wordt genomen omwille van het eerder opgelegde inreisverbod. De gemachtigde meent dat de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging van 27 september 2013 niet in overweging mocht hebben genomen en niet mocht zijn overgegaan tot de aflevering van een bijlage 19ter.

Uit de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan worden beperkt in twee welbepaalde gevallen.

3.14. Zo bepaalt artikel 42septies van de Vreemdelingenwet: *“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”*

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier dat de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, vermeld in punten 1.2. en 1.3., niet in aanmerking werden genomen omwille van fraude of misbruik.

3.15. Verder bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Er moet worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40). Artikel 43 van de Vreemdelingen-

wet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd, zoals gesteld in punt 3.7. Het gegeven dat verzoekster en haar kinderen omwille van gunstiger nationale bepalingen in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsrecht doet hieraan geen afbreuk. Eenzelfde bepaling die zonder meer van toepassing verklaard wordt op alle familieleden van Unieburger, vermeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan immers niet op verschillende wijzen worden uitgelegd al naargelang zij betrekking heeft op een familielid van een Unieburger, die in aanmerking komt voor een automatisch verblijfsrecht in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, of een familielid van een Unieburger die in aanmerking komt voor een verblijfsrecht onder gunstiger nationale bepalingen.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

Uit artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel mogen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Het niet in aanmerking nemen van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als het beperken van de vrijheid van verkeer en verblijf van unieburgers en hun familieleden. Derhalve zijn de bestreden beslissingen, beslissingen die vallen onder toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet zoals richtlijnconform geïnterpreteerd.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin). Dit wordt ook zo weergegeven in artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de gemachtigde is nagegaan of het gedrag van verzoekster en haar kinderen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft. In casu verwijst de gemachtigde enkel naar de opgelegde inreisverboden als redengeving om de verblijfsaanvragen niet in aanmerking te nemen. Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden beslissingen te schragen.

3.16. In de nota houdt de verwerende partij voor dat het langdurig illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde, nu verzoekster en haar kinderen sinds 2010 illegaal in het land zijn en zich in de illegaliteit blijven nestelen. De verwerende partij wendt hier echter een a posteriori motivering aan die niet terug te vinden is in de bestreden beslissingen.

Waar de verwerende partij stelt dat verzoekster niet nuttig kan verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 (C-503/03, Commissie v. Spanje), stelt de Raad nog vast dat dit arrest wel relevant is. In dit arrest stelt het Hof van Justitie vast dat het begrip 'openbare orde' in de Burgerschapsrichtlijn niet overeenstemt met het begrip 'openbare orde' in artikel 96 SUO. Anders dan in de Burgerschapsrichtlijn, rechtvaardigen omstandigheden zoals beschreven in artikel 96 SUO zonder meer signalering in het Schengeninformatiesysteem (SIS), los van enige concrete beoordeling van het gevaar dat de betrokkene oplevert. De loutere seining in het SIS op basis van artikel 96 SUO laat op zich niet toe om te besluiten dat er sprake is van een gevaar van openbare orde in de zin van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals omgezet in artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Omdat verzoekster en haar kinderen het voorwerp uitmaken van een inreisverbod, werden zij op basis van artikel 96 SUO ter fine van weigering van toegang gesignaleerd. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod werd opgelegd omdat verzoekster en haar kinderen geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, conform artikel 96, § 3 SUO, en niet omwille van redenen van openbare orde, zoals voorzien in artikel 96, § 2 SUO.

De overige argumentatie die de verwerende partij ontwikkelt in haar nota, laat evenmin toe tot een ander besluit te komen. Het belang van verzoekster bij het indienen van de verblijfsaanvragen, kan in het licht van wat hierboven werd besproken, dan ook niet meer ernstig in vraag worden gesteld. Waar verwerende partij erop wijst dat aan een aantal voorwaarden moet worden voldaan vooraleer een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging kan worden toegekend, moet worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier juist blijkt dat de gemachtigde deze verblijfsvoorwaarden in het licht van artikel 40bis, § 2, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet niet is nagegaan, maar zich enkel heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoekster en haar kinderen het voorwerp uitmaken van een inreisverbod. Tenslotte verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad maar bij deze moet worden herhaald dat elke zaak individueel dient te worden beoordeeld. Bovendien sprak de Raad zich in deze zaak enkel uit over de stelling van de gemachtigde dat een persoon die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg kan indienen. Er is dan ook geen sprake van een gelijkaardig geval. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkbaar zelf van oordeel was dat aan zulke aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, wel gevolg kon worden gegeven ook al is men onderworpen aan een inreisverbod. Verzoekster voegt correspondentie toe aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 maart 2014 meedeelde: *"Indien betrokkene voldoet aan de artikelen 40bis/40ter Vreemdelingenwet wordt het verzoek onderzocht, als een familielid van een burger van de Unie. Het verzoek tot gezinshereniging moet dus beschouwd worden als een impliciete aanvraag tot opheffing. Indien betrokkene niet voldoet aan wat voorzien wordt in artikel 40bis/40ter Vreemdelingenwet blijft het inreisverbod behouden en moet de onderdaan van een derde land het grondgebied verlaten."*

Op 22 april 2014 deelde de directeur-generaal het volgende mee: *"Ik kan u bevestigen dat het algemeen principe, opgenomen in de brief van 20.03.2014, effectief wordt toegepast. Het is echter waar dat er een rechtspunt werd opgeworpen naar aanleiding van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 115.306 van 9 december 2013. Er wordt een analyse uitgevoerd betreffende de draagwijdte van dit arrest. Hieruit kunnen we besluiten dat de aanvragen, die ingediend worden in toepassing van art. 40bis, vallen onder het gemeenschapsrecht en dat het algemeen principe hier volledig van toepassing is. Daarentegen, is dit niet het geval voor wat betreft art. 40ter. Dit houdt in dat bij de behandeling van aanvragen, die ingediend worden op basis van art. 40ter, r geval per geval, rekening dient gehouden te worden met feiten van openbare orde, de volharding van de illegaliteit op het grondgebied, de indiening van meerdere procedures met het oog op het bekomen van een machtiging of een recht op verblijf, enz. deze elementen worden in aanmerking genomen op het moment van het ontvangen van de aanvraag en het is dus mogelijk dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd wanneer deze elementen aanwezig zijn in het dossier en er bovendien een inreisverbod (noch opgeschort noch opgeheven) bestaat."*

Op de terechtzitting wordt de raadvrouw van de verwerende partij gevraagd waarom de verwerende partij haar praktijk, zoals die wordt aangegeven in de correspondentie van 20 maart en 22 april 2014, heeft gewijzigd. De raadvrouw stelt zonder meer dat het standpunt ter zake werd gewijzigd.

3.17. Gelet op wat hierboven werd besproken, blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat de bestreden beslissingen onafdoende zijn gemotiveerd, zodat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond is en leidt tot de nietigverklaring van de beslissingen om de verblijfsaanvragen van verzoekster en haar kinderen, vermeld in punten 1.2 en 2.3., niet in aanmerking te nemen.

De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verdere bespreking.

3.18. Het gegeven dat de beslissingen tot het niet in aanmerking nemen van de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger dienen te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging niet rechtsgeldig werden genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten of bevel tot terugbrenging betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak en deze van haar kinderen op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,
mevr. M. MAES,
mevr. C. DE GROOTE,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA